

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/81/2017
Identifikačné číslo spisu: 2115011079
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2115011079.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom 14. marca 2018 v trestnej veci obvineného A. A., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Tr. zák.), o dovolaní obvineného A. A. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 27. apríla 2017, sp. zn. 3To/11/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného A. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 16. januára 2016, sp. zn. 2T/73/2016, bol obvinený A. A. uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v období asi od roku 2014 do 24. februára 2015, približne 2 až 3 - krát za týždeň, v bytovom dome na adrese K., K. XXXX/Y. a v jeho okolí poškodenej F. A., svojej matke, opakovane a dlhodobo vulgárne nadával, vyhrážal sa jej ublížením na zdraví, usmrtením, že ju dá zakopať vedľa bezdomovcov a potom všetko, čo vlastní, bude jeho, pod hrozbou zabitia ju nútil robiť pre neho rôzne nákupy v obchodoch, dávať mu peniaze, denne jej vyzváňal na byte, čím u poškodenej F. A. vyvolával dlhodobý psychický stres, napätie a pocit strachu o svoj život a zdravie, pričom v uvedenom období už u poškodenej bol syndróm týranej osoby.

Za to mu bol uložený podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozhodujúci na podklade odvolania obvineného A. A., rozhodol uznesením z 27. apríla 2017, sp. zn. 3To/11/2017 tak, že odvolanie obvineného A. A. podľa § 319

Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal dovolanie obvinený A. A. z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), ktoré neskôr doplnil prostredníctvom obhajcu.

V dovolaní obvinený uviedol, že matke rozhodne nemal úmysel spôsobiť psychické utrpenie a jeho matka, ako sama uvádzala, takéto psychické utrpenie nepociťovala. Jeho konanie spočívajúce iba v slovných výrokoch nedosahovalo takú intenzitu, aby mohlo byť posúdené ako zločin týrania.

V doplnení dovolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že v zmysle ustálenej právnej teórie a judikatúry sa pojmom „týranie“ rozumie také zlé zaobchádzanie so zverenou alebo blízkou osobou, ktoré sa vyznačuje vysokým stupňom hrubosti a bezcitnosti a ďalej určitou trvalosťou, pričom uvedené konanie „týraná osoba“ pociťuje ako ťažké prikorie, pričom pre naplnenie znakov tohto trestného činu vždy treba, aby v dôsledku páchatel'ovho konania bolo takejto osobe spôsobené fyzické alebo psychické utrpenie. Pod pojmom „psychické utrpenie“ treba rozumieť taký stav, ktorý sa vyznačuje duševnými bolesťami ovplyvňujúcimi výraznou mierou obvyklý spôsob života týranej osoby, ktoré duševné bolesti netrávajú len krátky čas, prípadne prechodnú dobu.

Zo subjektívnej stránky zákon vyžaduje úmyselné zavinenie; v posudzovanom prípade malo konanie obvineného voči jeho matke spočívať v opakovaných verbálnych útokoch predstavujúcich či už formu vulgárnych nadávok alebo vyhrážok. Väčšinu z nich mal obvinený realizovať buď v bytovom dome, v ktorom má jeho matka byt, alebo v jeho okolí.

V danej veci bolo preto podstatné, aby súdy zodpovedali otázku, či takéto verbálne útoky obvineného na adresu svojej matky prednášané obvineným navyiac v stave, keď sa nachádzal pod vplyvom návykových látok, spôsobili jeho matke psychické utrpenie, t. j. taký stav, ktorý sa vyznačoval dlhodobými duševnými bolesťami.

Je pritom nesporné, že popisované správanie sa obvineného voči svojej matke je odsúdeniahodné a bolo pre ňu nepríjemné; nezodpovedanou však zostáva otázka, či spomínané verbálne útoky boli spôsobilé u nej objektívne vyvolať také dlhodobé duševné bolesti, aké pod pojmom „psychické utrpenie“ chápeme.

Samotná matka obvineného sa v tejto súvislosti vo svojej výpovedi na pojednávaní vyjadrovala, že sa vôbec necítila byť zo strany syna „týraná“ a celé jej trestné oznámenie súviselo s jej úsilím dosiahnuť, aby u jej jediného syna bolo nariadené ochranné liečenie, ktoré by nemohol z vlastnej vôle predčasne ukončiť (ako to predtým viackrát urobil).

Súdy prvého i druhého stupňa sa vyššie uvedenou otázkou bližšie nezaoberali a pri posudzovaní toho, či skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný, naplňa znaky skutkovej podstaty zločinu týrania sa uspokojili len so závermi znalkyne PhDr. Zuzanky Bielikovej, ktorá mala u poškodenej diagnostikovať čiastočné príznaky syndrómu týranej osoby.

Je však evidentné, že pojem „syndróm týranej osoby“ sa nielenže nedá stotožňovať s pojmom „psychické utrpenie“, ktoré na rozdiel od pojmu „syndróm týranej osoby“ je zákonným znakom skutkovej podstaty predmetného zločinu. Trestný zákon pritom pojem „syndróm týranej osoby“ vôbec nepozná. Zjednodušené závery súdov, ktoré vo svojich dôsledkoch uvedené pojmy stotožňujú a nesprávne dovodujú, že osoba, u ktorej bol psychológom diagnostikovaný takýto syndróm, musela byť týraná v zmysle Trestného zákona, sú zavádzajúce a nesprávne. Znalecké dokazovanie zamerané na otázku, či sa dá u poškodenej diagnostikovať spomínaný syndróm, môžeme chápať iba ako podporné, t. j. nezbavujúce orgány činné v trestnom konaní povinnosti podrobne skúmať, či konanie osoby obžalovanej zo zločinu týrania spôsobovalo „týranej osobe“ mučivé psychické útrapy vo forme psychického utrpenia. Pre zodpovedanie tejto otázky by sa malo pritom vychádzať nielen z toho, čo predmetná osoba vo vzťahu k následkom konania páchatel'a na svoje zdravie sama uvádza, ale i z toho, či popisované konanie páchatel'a posudzované ako týranie bolo tak závažné, že mohlo objektívne vyvolať psychické útrapy u osoby, voči ktorej predmetné konanie smerovalo. V predmetnej veci pritom neboli obžalobou predložené žiadne také dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že v skutkovej vete opísané verbálne útoky obvineného na jeho matku tejto spôsobili po dlhšiu dobu psychické bolesti,

ktoré možno považovať za naplnenie zákonného znaku skutkovej podstaty zločinu týrania, t. j. pod pojem „psychické utrpenie“.

Keďže medzi konania uvedené v § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorými sa môže páchatel voči blízkej a zverenej osobe dopustiť zločinu týrania, sú príkladmo uvedené okrem iného aj verbálne útoky, citové vydieranie a iné, je potrebné prikladať takejto otázke pri rozhodovaní o tom, či takéto konanie páchatela opísané v spomínanom zákonom ustanovení spôsobili „týranej osobe“ psychické utrpenie zásadný význam. Pokiaľ na zodpovedanie tejto otázky nie sú predložené také dôkazy, akými sú napríklad návštevy týranej osoby v zdravotníckom zariadení v súvislosti s duševnými bolesťami a ich utlmením, prípadne výsluchy svedkov, ktorých výpovede by preukazovali následky správania sa páchatela opísaného v § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na objekt predmetného správania, prípadne iné dôkazy preukazujúce „psychické utrpenie“, nie je podľa názoru obhajoby možné iba na základe znaleckého posudku psychológa konštatujúceho u poškodenej počínajúci syndróm týrania rozhodnúť o vine obvineného z tak závažného zločinu. Uvedené nič nemení na tom, že konanie obvineného opísané v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa by mohlo naplňovať zákonné znaky iných trestných činov, prípadne prečinov, ako na to obhajoba v priebehu trestného konania poukazovala.

V dôsledku toho, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd rozhodujúci o odvolaní obvineného skutok nesprávne právne kvalifikovali, ak mali za preukázané, že obvinený sa ním dopustil žalovaného zločinu týrania navrhuje obvinený, aby Najvyšší súd SR rozhodol o podanom dovolaní obvineného tak, že na základe § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trnave z 27. apríla 2017, sp. zn. 3To/61/2016, bol v § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona porušený zákon, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave spolu s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 16. januára 2017, sp. zn. 2T/73/2015 zrušil spolu s ďalšími rozhodnutiami na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Trnava prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť. Zároveň žiada, aby dovolací súd rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku tak, že sa obvinený A. A. neberie do väzby.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka okresnej prokuratúry, ktorá sa nestotožnila s dôvodmi uvádzanými v dovolaní, na základe ktorých sa obvinený domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o meritum veci, v danom prípade je potrebné skonštatovať, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu. Tak prvostupňový, ako aj odvolací súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí plne rozoberali dôkaznú situáciu, skutkovú i právnu stránku veci. Nemožno súhlasiť s názorom obvineného, že jeho vina bola ustálená len znaleckým dokazovaním vykonaným znalkyňou PhDr. Zuzanou Bielikovou. Nosným dôkazom viny obvineného bola výpoveď poškodenej F. A. z prípravného konania z 25. mája 2016 a z 09. apríla 2015, ktoré boli realizované v prítomnosti obhajcu. Poškodená v týchto prípadoch podrobne opísala protiprávne správanie obvineného voči nej, ktoré zároveň tvorí skutkovú vec (pozn.: prokurátorka okresnej prokuratúry má zrejme v dôsledku písárskej chyby na mysli pojem „skutková veta“) rozsudku prvostupňového súdu. Je pravdou, že poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala v prospech obvineného, pričom hodnoverne nevedela vysvetliť rozpory svojich výpovedí a dôvod zmeny svojho postoja k veci. V tomto smere súd poukázal na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej, ako i na jej výpoveď na hlavnom pojednávaní, z ktorých vyplýva, že poškodená má tendencie bagatelizovať podstatu prejednávaného skutku v záujme obvineného - jej syna. K zmene výpovede poškodenej došlo z dôvodu, že obvinený bol dlhšiu dobu vo väzbe a jej psychický stav sa z tohto dôvodu upokojil. Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková k tomuto uviedla, že z psychologického hľadiska bola dôvodom zmeny výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní hyperprotektívna výchova obvineného. Pokiaľ ide o smrť partnera poškodenej, k tejto okolnosti znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková uviedla, že poškodená jej ani jedným slovom nepovedala, že mala partnera a ten zomrel. Dominujúcim bol jej konflikt so synom a jeho správanie voči nej, ktoré u nej vyvolalo čiastočné príznaky syndrómu týrania, ktorý by sa plne rozvinul v prípade, ak by bola naďalej vystavená atakom zo strany obvineného.

Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková sa vyjadrila, že u poškodenej zistila začínajúci syndróm týranej osoby, ktorý u nej eskaloval posledný rok predtým, ako podala trestné oznámenie, v ktorom uviedla, že už psychicky nevláda. V tomto období sa u nej narúšala duševná rovnováha. Aj vypočutí svedkovia, z výpovedí ktorých vychádzala, konštatovali vo zvýšenej miere nevhodné správanie obvineného, ktoré začalo v rokoch 2013 - 2014, a teda jej závery sú podložené aj týmito skutočnosťami. Eskalujúcim rokom je podľa jej názoru rok 2014, kedy poškodená po smrti svojho priateľa v decembri 2013 zostala na obvineného iba sama. Podnetom k podaniu trestného oznámenia bolo, že už sama tú situáciu nezvládala. Jej jedinou záchranou bolo dostať obvineného na liečenie; ubližovalo jej to, už ďalej nevládala. Keďže to vyústilo do stavu, kedy poškodená hľadala pomoc u sankčných orgánov, tak vtedy to človek pociťuje ako ťažké príkorie. V psychologickkej terminológii sa ťažké príkorie klasifikuje ako správanie, ktoré nemusí byť opakujúce; stačí, že je jednorazové a dotýčná osoba ho pociťuje ako ponížujúce, devastujúce jej osobnosť a ak je to fyzické násilie, tak devastujúce aj jej zdravie. Keď jej obvinený nadával a kopal do dverí, pociťovala poškodená z psychologickkej stránky zo správania obvineného ťažké príkorie. Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková stopercentne vylúčila, že známky ohrozenia duševného zdravia, ktoré naznačovali stredný stupeň depresie a pod. nie sú osobnostnými znakmi poškodenej, ktoré by sa u nej našli i pred desiatimi rokmi. Súd prihliadol i na vyjadrenia poškodenej obsiahnuté v zápisniciach o jej výsluchoch, ktoré nepriamo podporila i vypočutá znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková na hlavnom pojednávaní, ktorá uviedla, že poškodená sa pri vyšetroaní vyjadrila pozitívne v tom smere, že je rada, že obvinený nie je doma, resp. situácia sa ukludnila. Uvedené nepriamo potvrdzovali aj výpovede ďalších na hlavnom pojednávaní vypočutých svedkov, najmä svedka mjr. X. A., ktorí sa vyjadrovali k stíhanému skutku ako takému. Zároveň svedkovia T. O., A. B., mjr. Mgr. X. A., K. F. a F. F. popisovali konanie a správanie obvineného, pričom ich poškodená žiadala o pomoc, resp. aby išli vypovedať o tom, čoho boli svedkami. Ďalej prokurátorka okresnej prokuratúry poukazuje na závery znaleckého dokazovania, ktoré preukázali, že pred obmedzením osobnej slobody obvinený užil metamfetamín, resp. táto látka bola zistená vo vzorke jeho moču, čo korešpondovalo s inými vykonanými dôkazmi, ktoré preukazovali jeho drogovú závislosť, pod vplyvom ktorej sa rovnako dopúšťal stíhanej trestnej činnosti.

Záverom prokurátorka okresnej prokuratúry sumarizuje, že dôkazy vyprodukované v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom vytvárajú logickú a ucelenú sústavu dôkazov preukazujúcich vinu obvineného. Rozhodne nemožno prisvedčiť argumentom obvineného, že súd k ustáleniu jeho viny pre predmetný zločin dospel len na základe znaleckého dokazovania. Rozhodnutie v trestnej veci obvineného bolo vydané v súlade so zákonom, na podklade riadne zisteného skutkového i právneho stavu. Vzhľadom na uvedené prokurátorka okresnej prokuratúry záverom uvádza, že dovolanie obvineného A. A. podané prostredníctvom obhajcu považuje za nedôvodné a navrhla, aby ho Najvyšší súd SR podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného A. A. nie je dôvodné, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Hneď v úvode, vzhľadom na zřejmé nepochopenie inštitútu dovolania tak zo strany obvineného, obhajcu ako i prokurátorky okresnej prokuratúry je nevyhnutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových

zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

V rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd v štádiu konania, v ktorom nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania obvineného je navyše evidentné, že obsahuje totožné námietky ako tie, ktoré boli uplatnené v rámci odvolacieho konania iniciovaného odvolaním obvineného. S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaobranie sa týmito námietkami zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené. Najvyšší súd rovnako považuje za potrebné uviesť, že v dovolaní obvinený uplatňuje v podstatnej časti také dovolacie námietky, ktoré sa netýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, čo nemôže zakladať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený A. sa dovolaním domáha iného hodnotenia už vykonaného dokazovania vo vzťahu k ustáleniu subjektívnej stránky (nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť porušenie, alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom, svojim konaním nechcel spôsobiť škodlivý následok) a tiež vo vzťahu k ustáleniu objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Forma zavinenia je obligatórnou zložkou subjektívnej stránky trestného činu, ktorej naplnenie je jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu. Preukázanie jednej z foriem zavinenia podlieha

dokazovaniu. Rovnako tak ustálenie objektívnych znakov trestného činu (konanie, následok, príčinný vzťah) v skutkovej vete vychádza z dôkazov produkovaných v priebehu konania na súde I. a II. stupňa.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného A. A. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.